

KIS HATAP

REGGELI HANGVERSENY. (Lásd a 126. l.)

8. sz. — 1873.

V. kötet.

rgó bácsi.

A BÜVÖS GYÖNGYÖK,

vagy :

Pali árnyéka.

(Folytatása.)

ERI néhányperc múlva visszatért, de roppant boszus arczal s haragosan fölkiáltott:

„Képzeljétek, valaki elvitte kis kosárkámát s kiszórta belőle rovaraimat a földre, úgy hogy egyet szét is tapostam. Ki tette ezt? Talán te bántottad, Etel?”

„Hozzá sem nyultam. Nem is tudtam, hogy rovaraid vannak.

„Hát talán te, Nelli?”

„Nem én!”

„Hát te, Pali?”

„Azt sem tudom, miféle kosárkáról és rovarokról beszélsz,” felelt Pali s nagyon elfoglalva látszott lenni egy darab sült fölvagdolásával.

„Dehogy nem tudod,” szólt Ferkó, „hiszen láttad akárhányszor azt a kis kosárkát, melyben néhány ritka rovarpéldányt szoktam tartani.

„Ah, arra emlékszem, sőt bizonyosan, tudom hogy még ma délután is láttam. De te olyan ügyetlen vagy, semmit sem tudsz megtalálni. Meglásd, hogy én megtalálom.”

S ezzel gyorsan kisietett a szobából, nem csak azért, hogy zavarát palástolja, hanem hogy Feri ne menjen vele, mert most hamar el kellett rejtenie a gyöngyöket másvalahová,

ha pedig az ajtót maga után becsukja, ezzel gyanut gerjesztene. Lélekszakadva rohant föl szobájába, de itt aztán még zavartabban állott egy perczig; hová rejtse azokat a szerencsétlen gyöngyöket? Körülnézett s szemé végre egy üresen ott álló befőttes üvegre esett. Hamar kezébe kapta és sietett vele az ablakhoz.

Kint szél fujt s a mint Pali az ablakot kinyitotta, hogy a gyöngyök rejtekébe nyuljon, a kezében tartott gyertya lángját a szél kioltotta. Pali toporzékolt dühében, de nem mert visszatérni, hogy a gyertyát meggyujtsa; annyira remegett a meglepetéstől, hogy gyorsan elővette a rejtekből a kis kosárkát s áttöltötte a gyöngyöket az üvegre s aztán ezt tette a rejtekbe. A szalmából font kosárkából nem könnyű volt a gyöngyöket mind kiszedni, mert sok bebújt a fonadék közé s a sötétben Pali nem láthatott; de megtapogatta ujjaival a kosárkát s nem érezvén semmit, megnyugodott, hogy egy szem sem maradt benne. Aztán hamar visszafordult; de midőn már az ajtóhoz ért, még egyszer visszatért, mintha eszébe jutott volna valami. Meggyujtotta a gyertyát, lassan végigjárt a szobán s a szekrény, mosdóasztal, könyvállvány és egyéb butorok mögé nézegetett a falnál. Végre letérdelt egyik szekrény mellé, alányult messzire, megpróbálta aláfére a kis kosárka, s midőn erről meggyőződött, gyorsan fölkel s lement a gyermekekhez.

„N
szólt F
lépett.

„D

„H

Ez

fölt s

mögé r

volt a

„O

kereste

„U

„A

„A

is kere

„D

„D

s alány

szekrén

azt go

tette l

dobta.

csak m

„M

áltá P

„V

ki rova

kell va

„U

szólt k

végén

sével

tok,

eszetek

tént a

a szek

ott ku

megta

„4

„No, ugy-e nem találtad meg?“
szólt Ferkó, mikor Pali a szobába lépett.

„De bizony megtaláltam.“

„Hol volt?“

Ez volt az a kérdés, melytől Pali félt s mely miatt elébb a butorok mögé nyulkált. De most már készen volt a felelettel s nem jött zavarba.

„Ott találtam, a hol te soha sem kerested volna.“

„Ugyan hol?“

„A nagy szekrény alatt.“

„Az lehetetlen, mert ott kétszer is kerestem.“

„Dehogyan kerested. . .“

„De ha mondom! Ott bujkáltam s alányultam, annál inkább, mert a szekrény előtt találtam rovaraimat s azt gondoltam, hogy valaki ott ejtette le s a kosárkát a szekrény alá dobta. Ott hát nem találhattad, ha csak most magad nem tetted oda.“

„Micsoda? Én tettem oda?“ kiáltá Pali mérgesen.

„Vagy te, vagy más valaki. A ki rovaraimat szétszórta, annak tudnia kell valamit a kosárkáról is.“

„Ugyan ne czivakodjatok, fiuk,“ szólt közbe Jenő, ki a szoba másik végén már a latin fölírások készítésével foglalkozott. „Akárhonnan találtátok, csakhogyan itt van! Ha egy kis eszetek van, kitalálhatjátok, hogyan történt az egész. Alkalmasint a fal és a szekrény közé szorult s mikor Pali ott kutatgatott, leesett a földre s így megtalálta.“

„Az ám, mintha én nem keres-

géltem volna éppen ott,“ mormogá Feri, de látván hogy feleselések Jenőt boszantja, elhallgatott.

Sötét gond ül a lovas mögött! Nemcsak, hanem megjelen vánkoston is, midőn a lovas fáradtan, a kínos küzdelmekről kimerülten nyugalomra akarja hajtani fejét.

Ott volt a Gond Pali vánkosán is, midőn fáradtan, szerencsétlenül lefeküdt s aludni nem tudván nyugtalanul hánykódott ágyában.

Pali rendszeren szokott reggel és este is imádkozni s hálát adni az egek urának jótéteményeiért; de midőn ez este letérdelt, hogy imádkozzék, nem tudott! Egy szó sem jött ajkára, egy ajtatos gondolat sem jutott eszébe, szívében nem volt áhitat, s kábultan támasztá fejét kezeibe; aztán hirtelen fölugrott s fölkiáltván: „Ugy is hiába!“ ágyába sietett és arczát a vánkosok közé rejté.

Ez este Pali a szokott időnél egy órával hamarabb feküdt le, mert már elviselhetetlennek érezte helyzetét.

Hanem a többi gyermek is mindnyáján szomoruan feküdt le ez este. A kis Nellike, midőn szép piros gyöngyeit sehol sem találta, keserves sirásra fakadt és addig-addig sirdogált, míg végre elaludt. Feri, ámbár elfojtotta haragját, mégis roppant boszus volt a miatt, hogy az ő ritka rovarpéldányait valaki szétszórta és összetaposta. De még maga Jenő is nagyon elkomolyodott, midőn Palitól a kis kosárkát átvette. Pali pedig észrevette, mily hirtelen tűnt el Jenő szokott jó-

kedve; mi lehetett ennek oka? Palinak hideg borzongás futott végig a hátán, mikor eszébe jutott, hogy Jenő a kosárka fonadékai között talán rátalált egy-két szem piros gyöngyre . . . ez nem lehetetlen, mert a sötétben és nagy sietségében Pali nem üritette ki eléggé gondosan. Szegény Pali! majdnem örültté lett e gondolatra,

mert akármit inkább eltört volna, mint azt, hogy Jenőben gyanu támadjon ellene.

Majdnem egy órával Pali után jött Ferkó is, hogy lefeküdjék és szokott szeles modorával gyorsan lehányta magáról ruháit s aztán jó ideig játszott majmával. Végre beleunt s letérdelt imádkozni. Pali látta

• A BETEG ELSŐ KIKOCSIZÁSA. (Lásd a 126. l.)

ezt és szíve elszorult; nem tudta, mi baja, csak azt érzé, hogy szeretné Ferivel elmondani az imádságot . . . pedig tudja is, mert hiszen ugyanazt az egyszerű imádságot tanulták meg mindketten. Megpróbálta — de hiába, nem tudott imádkozni s midőn Ferkó hangos „ámen!“-nel fölkelt, Pali a falhoz fordult s nagyot sohajtott.

„No, mi baj Pali?“ kérdé Ferkó. „Még nem alszol? Hiszen már egy órája, hogy lefeküdtél.“

„Nem tudok aludni, roppant hőség van.“

„Mért nem nyitod ki az ablakot?“

„Röstelek fölkelni, aztán meg a hold olyan erősen világít, hogy az is kellemetlen.“

„Dehogy kellemetlen. Nodemegállj.“

majd,
a te á
a hold
Ah, mil

majd, kinyitom ezt az ablakot, mely a te ágyadtól távolabb van, úgy hogy a hold fénye nem éri ágyadat. Így ni! Ah, mily gyönyörű éj, mily csöndes, mily

világos! Majdnem olvasni lehetne mellette. De mi ez? Nézd csak, lábamat megszúrta valami, fölveszem, hát mit találok? Egy piros gyöngyöske . . .

HARCZ AZ ATSINAI AKKAL. (Lásd a 125. l.)

igazán az, azokból való, melyekért Nellike egész este sirt. Ez már csakugyan furcsa . . . hogyan jutott ez ide?“

„Mit tudom én?“

„No no! de ez mindenestre nagyon sajtáságos . . . Jenő két szemet talált a te muzeum-szekrényedben, egyet az én kis kosaramban, melyet te megtaláltál, most meg itt van egy . . . Már valóban majdnem hinni kezdem, hogy ezek csakugyan bűvös gyöngyök, mint a kis Nelli mondja. Nem csodálnám, ha egyenkint szépen visszakerülne valamennyi.

Pali nem felelt rögtön, úgy tett, mintha párnáját igazgatná s csak azután szólalt meg:

„Valószínű, hogy a te majmod hurczolta szét, mikor ma délután kergettem.“

„Az igaz! Persze, hogy az! Oh a gonosz, kis tolvaj!“ szolt Feri kaczagva s magához az ágyba vette a kis majmot. „Hallod-e, te kis tolvaj? Huszonötöt érdemelnél, tudod e? Úgy bizony mert lopni nem szabad, érted? s a ki lopáson kezdi, akasztófán végzi. Hanem az egyszer kegyelmet kapsz.“

(Folytatása következik.)

F Ö L O L V A S Á S.

(Képpel a 128. l.)

Apró népek, csitt!
Mondok valamit:
Könyvből olvas a mama,
Halgassa meg a baba.

Lányka, gyerek csitt!
Nyisd ki füleid:
Hogy a sok nép kis mese
Mászék a füledbe be!

CZILIKE NEVENAPJA.

ÁROLY! nézd csak, nézd csak! milyen szép ajándékot kaptam Berta nénitől nevem napjára! Oh milyen kedves, milyen szép!“ szolt a hat éves Czilike

és az örömtől kipirulva mutogatott tizenkét éves testvérének egy szép kanári madarat, melyet gyöngéden tartott kezében és összevisszacsókolt és simogatott.

„Nekem is hozott egyet, Berta néni?“ kérdé Károly, csak félig örömmel tekintve a madárkára.

„Neked . . . ? nem . . . nem hozott,“ felelt Czilike kissé halkabban. „De tudod, ma az én nevem napja van . . .“

„Mutasd,“ szolt Károly és durván megkapta a madárka fejét.

„Jaj, megsérted szegénykét, vigyázz!“ kiáltott Czilike ijedten.

De nem merte kivenni a madárkát Károly kezéből, mert Károly zsarnoki hatalommal uralkodott a kis leány fölött; majdnem még egyszer olyan idős, erős, durva fiu volt, Czilike pedig félénk, gyöngé. És Károly szerette erejét éreztetni kis hugával, a jó szivü, szelid Czilike pedig engedni szokott neki.

„Én még soha sem kaptam madárkát ajándékba!“ szolt Károly mérgeesen s visszaadta a kanarit Cziliké-

nek, ki aztán simogatta, csókolgatta és sokáig gyönyörködött benne. Végre bevitte a szobába, de csakhamar visszajött.

„Károly, találtam egy régi kalitkát madárkám számára, de több helyen el van törve . . . te azt megtudnád igazítani . . . ugy-e megteszed?”

„Meg, ha segítsz nekem most követ és deszkát hordani.”

Károly épen valami gunyhófélét épített az udvar végén a Peták kutya számára s ugyancsak izzadt a sok kő és deszka összehordásában. Nagy kiméletlenség volt tőle azt kívánni, hogy a gyöngye kis Czilike hordozzon számára követ, deszkát; de ő sokkal durvább volt, hogysen ilyesmire gondolt volna, a kis leány pedig szívesen megtett most mindent, csak hogy kedves kanárija jó kalitkát kapjon.

Czilike tehát segített Károlynak, hordozta a nagy köveket és deszkákat, úgy hogy szinte lihegett belé és néhányszor már abba is akarta hagyni, mert érezte, hogy ez tulságosan megfeszíti. De ilyenkor mindig eszébe jutott, hogy különben Károly nem csinálja meg a kalitkát s így mindig újból nekifogott, míg végre elkészültek a kunyhóval.

Károly ezután leült s egy marok mogyorót téve maga mellé, kényelmesen tördelni s enni kezdé; Czilike vigan ugrándozott körülte s egyszer háta mögé kerülván, észrevétlenül elcsente tőle egyenkint a mogyorókat.

Károly csak akkor vette észre, midőn Czilike nem bírta többé elfojtani kacagását; fölugrott s mérgesen Czilike után kapott, ez azonban, ismervén Károly durvaságát, hamar visszatette a mogyorót s futni kezdett. Károly utána futott s így kergetőztek sokáig, míg végre eljutottak a folyó partjára, mely alig száz lépésre volt a háztól. A kis Czilike itt fáradtan megállott, Károly pedig megkapta, földre gyürte s hogy ne mozdulhasson, ráült a gyöngye leányka lábaira.

„Jaj, Károly! Az fáj, — ne ülj a lábamra! Kelj föl!”

„Jól van, jól! Csak kiabálj! Majd megtanítalak én, hogy kell velem tréfálni.”

Aztán elővette a mogyorókat s egészen nyugodtan tördelte föl fogáival.

„Engedj fölkelnem, Károly! Jaj! Megmondom mamának!” kiáltott sirva a kis leány.

„Micsoda? megmondod? Próbáld meg, majd kikapsz!” s a durva fiu torkon kezdé fojtogatni Czilikét.

„Nem mondom! nem mondom! Csak ereszs! Kérlek, ereszs!”

„Ha nekem adod a kanári madarat, akkor eleresztlek.”

„Oh, azt nem adhatom, hiszen az Berta néni ajándéka!”

„Bánom is én! Én csak azt akarom, hogy enyém legyen.”

„Nem, nem lehet! Akármit kívánj, csak azt ne!”

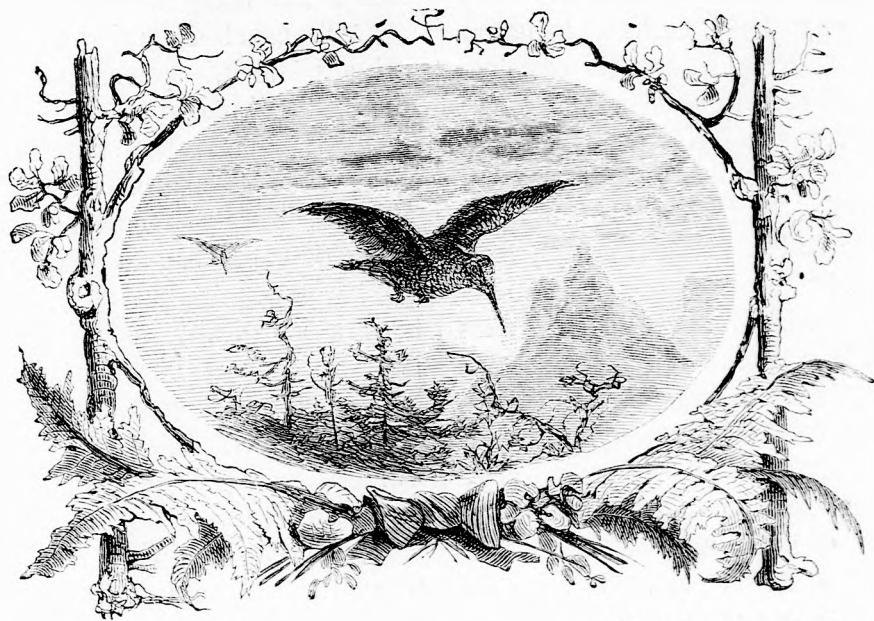
Károly nem tágitott, sőt most

(Folytatása a 122. lapon.)

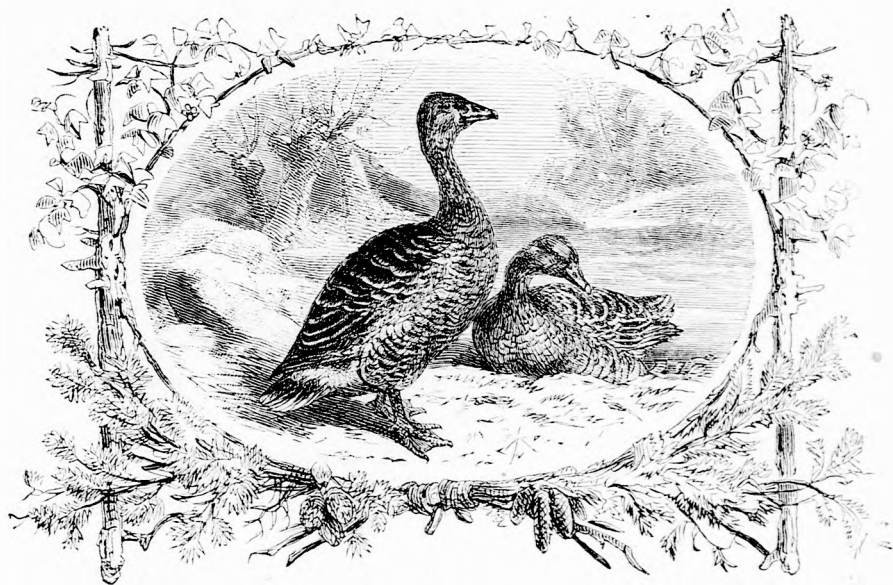
A HALÁSZLEÁNY. (Lásd a 126. l.)

APRÓ KÉPEK AZ ÁLLATVILÁGBÓL.

Szalonka, szalonka:
A vadász azt mondja

Pif, paf, puf, jöszte le
Tarsolyom keblibe!

Vadlud, vadlud, esthajnalban
Repülsz az erdő alatt,

Nappal pedig a tó parton
Borzolgotod tolladat.

(Folytatása a 119. laphoz.)

még inkább ránehezedett a kis leány lábára, úgy hogy Czilike hangosan felsikoltott. Ezt megnallotta egy épen arra menő ember s közelebb lépve, botjával fenyegeté Károlyt és odakiáltott:

„Mi az? Mit csinálsz, te fiu? Ereszd szabadon azt a kis leányt, mert rád verek!”

Czilike fölkel. De Károly nyakas gyerek volt s a mint az idegent már távol látta, ismét megragadta Czilikét és vonszolta a folyó felé. E helyen a folyón át gázló volt csinálva olyformán, hogy egyes nagy kövek voltak elhelyezve, melyeken át jó nagy ugrásokkal át lehetett jutni a másik partra. Károly ölbe kapta a kis leányt.

„Nekem adod a madarat?” kérdé.

„Nem! nem adhatom!”

Ekkor Károly egyik kőről a másikra ugorva a folyó közepe felé ment. Czilike eleinte rugdalózott, ellenállni akart, de csakhamar elcsöndesedett, mert félt, hogy Károly őt a vízbe dobja, ez pedig mélyebb volt, hogysen oly kis leány kigázolhatott volna belőle. Így aztán bevitte őt Károly a víz közepére s ott letette egy igen sikos köre, mely néhány ujjnyira a víz alatt volt, úgy hogy Czilikének a vízben kellett állania. Nem mert mozdulni sem, félvén hogy megcsuszik s beleful a vízbe.

„No már most itt hagylak, ha nekem nem adod a madarat,” szolt Károly.

„Ha Berta néni beleegyezik, hogy

neked adjam, akkor nem bánom,” szolt a kis leány kétségbeesve.

„Oh nem! Nem is szabad szólnod a néninek, hanem csak egyszerűen nekem adod.”

„Ezt nem szabad tennem, mama haragudnék és a néni is.”

Erre Károly megfordult, kiment a partra s ott hagyta Czilikét a folyó közepén. Azután arra számítván, hogy a kis leány még inkább megijed, ha őt nem látja közel, lassan hátrább-hátrább ment, míg végre az udvarba jutott. Épen midőn a kapuhoz ért, szemben jött apja, egy irást tartva kezében.

„Károly, menj ezen irással a tisztelendő urhoz, majd ő aláírja. Nagyon sürgős, siess!”

Károly nem mert ellenmondani, tudta, hogy apja ezt nem türi; azt nem merte megmondani, miért nem akar menni s így tétovázva átvette az irást és megindult. Minél távolabb jutott azon helytől, hol Czilikét hagyta, annál nyugtalanabb lett s midőn a paplakhoz ért, halálsápadt volt. Még remélte, hogy a lelkész hamar elkészül s ő gyorsan visszatérhet; de a lelkésznek más dolgai voltak s csak jó fél óra múlva került a sor Károly dolgára. Károly ezalatt hol fázott, hol a veriték csorgott róla, egész testében reszketett s mindig szeme előtt lebegett a veszélyben forgó kis leány. Végre haza indulhatott, futott s nem is ment be a házba, hanem átadta az irást egy cselédnek s magasietett a folyóhoz.

De csak me
sehol! E
lokát, m
leány ne
folyó kö
hiába! S
hol sem

Károly
majdnem
körül, r
megállá
volt, m
hozott.
gott, l
dön az
vett s
rendese

Ott
halvány
várta,
ért, —
volt o
dön bel
hozzá:

„N
majd be
viz, m
partjár
lantá;
ki. Czi
a folyó
vizbe.

„M
remeg

„I
hogy
mat. l

De midőn odaért, akkor rémült csak meg igazán, Czilikét nem látta sehol! Hideg veríték lepte el homlokát, mert azt jól tudta, hogy a kis leány nem volt volna képes kijönni a folyó közepéről. Kialtozta nevét, — hiába! Szaladt föfelé, lefelé, — sehol semmi nyoma, Czilike eltűnt!

Károly nem mert hazamenni, — majdnem örülten járt föl s alá a ház körül, midőn végre egy kocsit látott megállani a kapu előtt. Apja kocsija volt, mely a közel városból orvost hozott. Károly szive hevesen dobogott, lassan a házba lopózott s midőn az orvos távozott végre bátorságot vett s belépett a szobába, hol Czilike rendszeren aludni szokott.

Ott feküdt a kis leány az ágyon, halványan, eszméletlenül. Károly azt várta, hogy megbüntetik gonoszságáért, — de nem tudta senki, hogy ő volt oka a szerencsétlenségnek. Midőn belépett a szobába, anyja így szólt hozzá:

„Nézd, Károly szegény Czilike majd belefult a vízbe! Már sodorta is a víz, midőn atyád véletlenül a folyó partjára ment s szerencsére megpillantá; de már csak ájultan hozhatta ki. Czilike alkalmasint átakart menni a folyón, megcsuszott s így bukott a vízbe.

„Meg fog halni?“ kérdé Károly remegő hangon.

„Isten talán megsegít; remélem, hogy nem veszi el kedves kis leányomat. Imádkozzál te is érte.“

Károly azonban nem tudott imádkozni, nem tudott aludni s a lelkiismeret addig kizozta, míg végre anyjához ment s zokogva bevallott mindent, ígérte, ha Czilike felgyógyul, jövőre nem lesz hozzá oly szivtelen, hanem mint igazi jó testvérhez illik, úgy fog bánni vele.

Sokáig tartott azonban, míg alkalma nyílt ez ígérete beváltására. Czilike nagyon sokáig feküdt betegen, néhányszor már azt is hitték, hogy belehal s csak nagyon lassan tudott föllábadni. Károly ezalatt egészen megváltozott, komoly, csöndes fiu lett belőle, gyakran egész éjeket virasztott Czilike ágyánál s legfőbb gondja volt a kis kanári madár ápolása; szép kalitkát vett megtakarított zsebpénzén, s igyekezett a madárkát jól tartani, hogy majd ha hugoeskája fölépül, öröme legyen benne.

Több hét lefolyta után Czilike végre teljesen fölgyógyult s az senkinek sem okozott oly örömet, mint Károlynak. Őleben hordozta a még gyöngye leánykát, mindent megtett kedvéért, s ezentul valóban úgy viselte magát, mint az idősebb testvérhez illik. Régi vad természete csak ritkán tört ki rajta s ha ilyenkor valaki azt mondta: „ne feledd Czilike nevenapját,“ rögtön megszelídült s most Károly és Czilike mint egyetértő testvérpár, boldogan élnek egymás mellett.

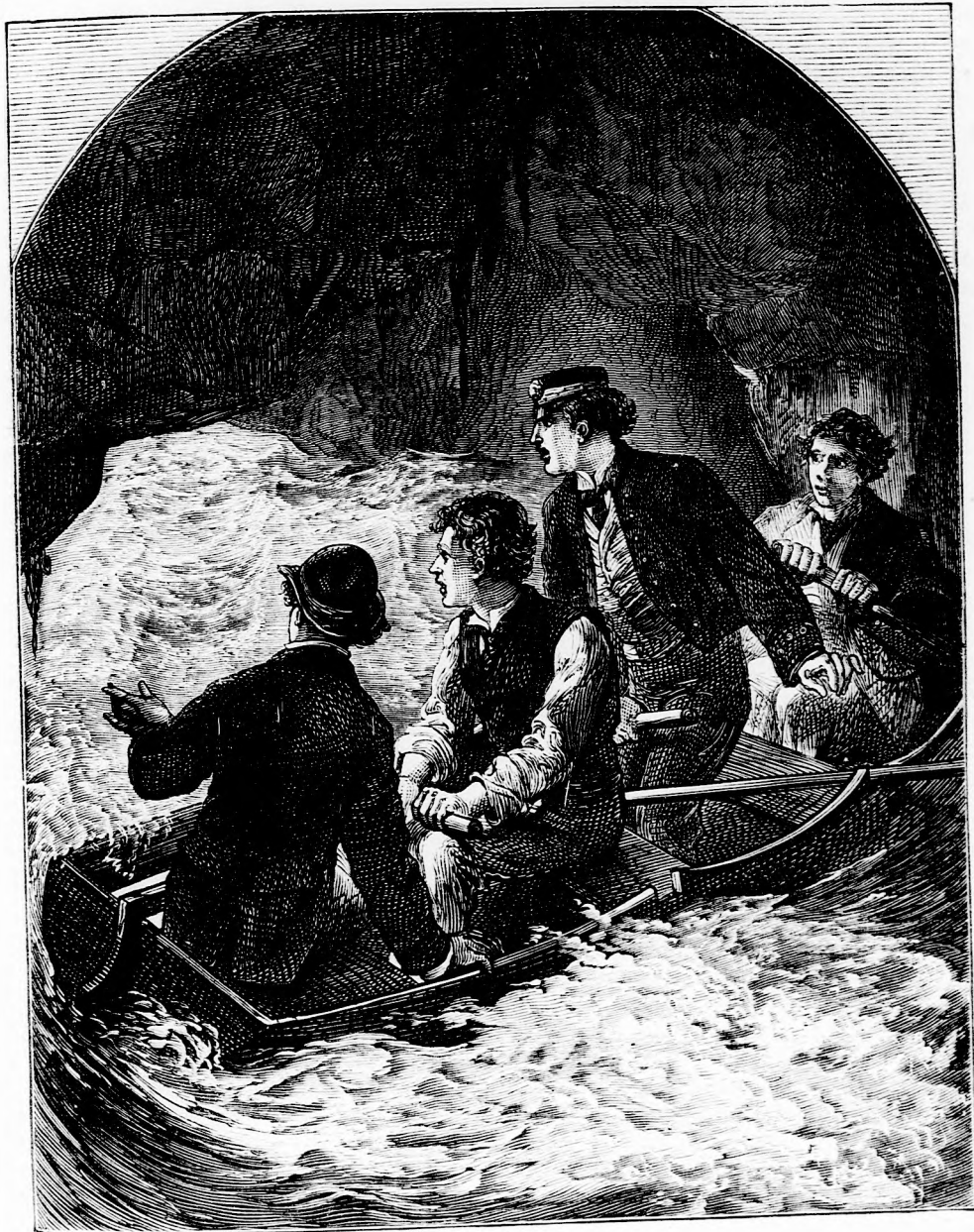
AZ ELVESZETT FIÚ.

„Atyám én vétkezem jóságod ellen
Nem fogadám intő, szelid szavad.
Hogy elhagyálak: kin sajog szívemben —
Valj' visszafogadod é' rossz fiad?

Tán nem vagyok már érdemes reája
Fiadnak hogy nevezs te engemet?
Oh nézd mint foly hő könnyeimnek árja —
Hogy eltaszíts magadtól, óh ne tedd.

Atyám, engedd hogy térded átöleljem
Fogadj szolgálid utolsójaul.
Atyám, én vétkezém jóságod ellen,
És szívemben bánat gyötrelme dal.

Nagy volt bűnöm, súlyos volt vétkezésem
De hogy elűzz, atyám, az nem lehet.
Látom, közelgsz felém könyörre készen, . . .
Ölelj szivedre vissza engemet!

A BARLANGBAN. (Lásd a 126. l.)

A Z A T S I N A I A K.

(Képpel a 117. l.)

Nem igen hallottátok még, ugy-e, kik azok az atsinaiak? Ez egy nagyon vad

és harezias ázsiai nép, mely Sumatra szigetén lakik s leginkább tengeri rablással foglalkozik. Igen bátor hajósok s veszedelmes ellenségei minden hajónak, mely az ázsiai szigettengerben jár; kü-

lönösen az európai hajókat szeretik megtámadni. Ha valamely hajót a vihar Sumatra partjaira vet, az utasokra nem igen jó sors vár s csak ritkán bátorkodnak kíváncsi vadászok saját jó szántukból e partokon kikötni. Az a két utas is ott rajzunkon alkalmasint szeretné, ha nem jöttek volna ki a partra, hanem maradtak volna a hajón, mely távolban a tengeren látszik. Helyzetük most ugyan csak veszedelmes és ha a hajóról nem kapnak segítséget, aligha bajuk nem esik.

H A L Á S Z L Á N Y K A.

(Képpel a 120. lapon.)

Halász lánya vagyok én.
Dunaparton lakom én;
Édes apám halaival
A piacra járok én.

Ez a csuka be kövér,
Egy forintot is megér.
Széles feje, nehéz farka —
Nem ezigányhal, ösztövé.

Hát még az a kecsge,
A halaknak remeke!
Vegyétek meg, asszonságok,
Bizony jól jartok vele.

Ez még a derék gyerek,
Ez a pontyom, a kerek!
Csukát, pontyot, szép kecsgejét
Asszonságok vegyetek!

REGGELI HANGVERSENY.

(Képpel a czimlapon.)

Pál a sipba belefű
Tutu tú!
Csak fujjad te kis fiú,
Ej haj, ne légy szomorú!

Tini dobót vereget,
Pereget:
Hadd teljék az örömed,
Gyerek sip-dobot szeret.

A BETEG ELSŐ KIKOCSIZÁSA.

(Képpel a 116. lapon.)

Mily drága kincs az egészség, azt csak az tudja igazán, aki egyszer már beteg, nagyon beteg volt. Ez az én kis hugom is ebben a kis kocsiban sokáig nyomta az ágyat s most a jó, öreg, német kertész kocsikáztatja, hogy élvezhesse kissé az üde tavaszi levegőt. Mily boldog a kis leányka! Soha sem látta a földet oly szépnek, az eget oly kéknek, a tavat oly simának s a levegőt oly tündöklőnek, mint ma, pedig egészséges korában is minden épen csak ilyen volt. Szinte szédül a feje s kéri a jó öreg kertész bácsit, hogy álljon meg kissé, hadd pihenjen meg.

És hogy fog még örülni, midőn majd teljesen fölépül és saját lábain fog járhatni, föl-alászalagálni, mintha soha sem volt volna beteg!

A B A R L A N G B A N.

(Képpel a 125. l.)

Ottan áll a sziklabarlang,
Csepegőkö alkotá.
Ripacsos szirt oldalára
A hullám csapkod reá.

E barlang sötét ürében
Csodálatos lény lakik,
A vízhang az — s fölkeresni
Száll feléje a ladik.

Sok hajóst és sok halászt vont
Ide a csalóka hang.
Egyik azt hívé: madárka;
A másik meg, hogy harang.

Ámde okosak és bátrak
Itten e derék fiúk:
A vízhangot keltik s gyorsan
A csolnak ismét kijut.

A GYERMEKSZOBABÓL.

A MI LACZIKÁNK.

Jaj be sir, jaj be sir,
Ez a Laczi jaj be sir!
Szegény anyja
Megringatja —
Vele azért mégse bír.

BALESET.

Kiesett a Károly
Az ő kocsijából.
De hát ennek mi oka? —
Mondja meg a Károlyka:
A kis kocsi könyő-könyő- de könnyű
A Károlyka gömbö- gömbö- gömbölyű.
Kilódult a karika,
Kirepült a Karesika
Ez a bajnak az oka!

KANDUR BÁCSI.

Goromba
Dorombja
Van kendnek kanduram!
Örömből
Dörömből?
Vagy hát mi baja van?
Morgom a —
Dorgom a —
Esz esik nagyon,
Olyankor
A kandor
Urban roszt kedv vagyon.

NYELV KISSASSZONY.

Jó barátém, nyelv kisasszony,
Itt a számban szól, perreg.
Olyan piros mint a rózsa,
Jó kedvű, nem kesereg.
Egészséges valamint csak
Tölgyfa-ágon a kicsiny makk
Nincsen lába s elszalad —
S mégis a számban marad.

FÖLOLVASÁS. (Lásd a 118. l.)

Pest-bécsi irodalmi és művészeti intézet Deutsch testvérek. Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*.
Ára negyedévre 1 frt 20 kr. — Megjelen hetenként egyszer 16 oldalon. —